Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 171. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 11-го ВЕРЕСНЗ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, SEPTEMBER 11, 1981 No. 171. VOL. LXXXVIII

НОВІ ПРОФЕСОРИ-ГОСТІ ВИКЛАДАЛИ В УВУ

Мюнхен. (В.Я.). — Для нав'язання тіснішого контакту із Українським Вільним Університетом приїхала на літній семестр 1981 року велика кількість професорів із американських університетів. Два професори історії були довгий час у письмовому зв'язку і мали вже навіть призначені курси історії: проф. д-р Михайло Воскобійник із Центрального Державного коледжу в Коннектикат мав курс історії України 1930-70рр., а для ширшої авдиторії дав вечірню доповідь на тему „Питання українсько-польських кордонів у минулому й майбутньому"; проф. д-р Володимир Стойко, звичайний (і постійний) професор із Мангеттен-коледжу у Ню Йорку, мав лекції з історії Східньої й середньої Европи. Знову ж д-р Альберт Кіпа, з 1966 року звичайний професор порівняльної літератури, зокрема з ділянки германістики й русистики (із Мюленберського коледжу в Аллентавн, Пенсильванія), — у зв'язку зі своєю студійною поїздкою на запрошення німецьких наукових кіл — мав змогу читати в УВУ доповідь про свого батька, видатного композитора та пяніста Вадима Кіпу. Незвичайно цікава доповідь з багатим ілюстраційним матеріялом (також із прозірками та звукозаписами композицій у виконанні автора) була вступом до відзначення 70-річчя народження молодо померлого нашого великого музики. В дискусії порушено низку питань, як найскорше й найдоцільніше утривалити спадщину мистця.

Факультетська Рада філософічного факультету вирішила на своєму річному засіданні 5-го серпня ц.р. запросити трьох названих на наступний рік на професорів-гостей. До числа нових професорів-гостей також включено д-ра С. Горака, звичайного професора (постійного професора російської і модерної европейської історії в Східньоіллінойському університеті) з 1965 року. Проф. Горак мав вже в минулому один семестр в УВУ.

Факультет права й суспільно-економічних наук УВУ вирішив на своїм річнім засіданні 5-го серпня запросити на професора-гостя економічної географії д-ра Романа Дражньовського, відомого картографа та доцента різних університетів у ЗСА, останньо професора університету у Мілвокі. Проф. Дражньовський довгий час тримав контакт із УВУ, як голова Шкільної Ради; в часі останнього перебування у Мюнхені він читав для широкої публіки доповідь на тему: „Карта як джерельний матеріял: її вживання і зловживання". Доповідь гарно й доцільно ілюстрована численними прозірками, викликала велике зацікавлення і стягнула до УВУ велике число уважних слухачів.

Якщо професори-гості двічі підряд читатимуть курси в УВУ, вони можуть стати постійними професорами УВУ на підставі окремого рішення колегії даного факультету, на підставі опінії-рецензії двох членів факультету.

ПЕРЕСЛІДУЮТЬ МОЛОДИХ ХОРИСТІВ У КИЄВІ

Київ. — Згідно з повідомленням Кестон-коледжу з Англії, хор православної київської церкви святої Покрови зазнав переслідувань на підставі зфабрикованих обвинувачень і мусів припинити свою діяльність, а дириґент хору о. Віталій Бойко був примушений виїхати з Києва і тепер перебуває в Ірпені, начебто далі там працюючи дириґентом хору.

Справа почалася з того, що хор церкви св. Покрови став зростати кількісно і якісно, а це не вкладалося в пляни атеїстичних окупантів України, які дозволяють на деякі відкриті церкви виключно з метою пропаґанди удаваної „свободи релігії", тобто ці церкви є всього-навсього „потьомкінськими селами" для обдурювання наївних туристів з Заходу.

Цей хор у складі яких 30 хористів виявив бажання удосконалити свій релігійний спів, і швидко після цього став під керівництвом о. В. Бойка найкращим співочим ансамблем церковної музики. Це схвилювало повновaженого у справах віри в Києві якогось Руденка, який вислав вимогу до хору — хор розпустити на тій начебто підставі, що там співають „неповнолітні", що карається совєтськими законами про релігію, яку не вільно „популяризувати" серед дітей і молоді і вести „релігійну аґітацію" тощо. Насправді в тому хорі було лише дві особи віком біля 18-ти років, всім іншим було 20 років і більше.

Але на справжній стан справи власті не звертали уваги, зате було пущено все в хід, щоб хор перестав існувати. Кожного разу церква була повна „апаратчиків" у цивільному, які перевіряли паспорти всіх, хто брав участь у співі, а згодом всіх тих, хто приходив на пробу хору або на Богослуження, ловлячи „неповнолітніх". Вхід на хори був також замкнений незабаром, а всіх молодих вірних проганяли з церкви геть. Це тривало деякий час, аж поки церковні власті, — серед яких, як відомо, повно каґебівських працівників, — відібрали право дириґентові працювати в цій церкві і взагалі служити. Сталося це влітку 1980 року, і о. В. Бойко до січня 1981 року взагалі не мав права працювати. Його доля зараз не вирішена, і хоч він, на підставі рапорту Кестон-коледжу, тепер в Ірпені, за його майбутнє ніхто не певний.

Еспанія з обуренням відкинула совєтську ноту

Мадрид, Еспанія. — Еспанія належала до тих країн в Европі, які, заперечуючи категорично внутрішній устрій в СССР, утримують з ним відносно дружні стосунки. Уже від довшого часу стояло на денному порядку питання приступлення Еспанії до НАТО. Після дефінітивних обосторонніх рішень ця справа ввійшла в стадію поступової реалізації. Це дало привід Москві втрутитися у внутрішні еспанські справи й загрозити Еспанії наслідками, якщо вона таки остаточно до НАТО приступить.

Міністерство закордонних справ взагалі відмови-

(Закінчення на стор. 3)

Туреччина активізує свою закордонну політику

Анкара, Туреччина. — Традиційна „хвора людина Европи", якою від довшого часу, а зокрема останніми роками була Туреччина, починає виявляти нову динаміку та поширює свої заінтересування у світовій політиці.

Турецькі уряди перед перебранням влади військовою хунтою зуживали всю свою енерґію на те, щоб втриматися при владі та хоч у якійсь мірі зберегти в країні лад. Одначе це їм щораз менше вдавалося, аж дійшло до того, що вони зовсім втратили контроль над країною. Туреччиною заволоділи терористичні банди, політичні й прямо бандити, які жили коштом населення, а непокірних масово вбивали. Щодня падали на вулицях Туреччини десятки вбитих та вбивників ніколи не можна було схопити. А ті, що таки попалися в руки поліції, чи навіть опинилися в суді, тікали з тюрем при допомозі здеморалізованої тюремної служби. Властне таким був терорист Аджа, який намагався вбити Папу Римського Івана Павла II і його важко поранив.

Військова хунта, яка перебрала владу від політичних партій, з трудом навела лад. Не обійшлося без суворих засобів, масових арештів і екзекуцій. Одначе та висока ціна зберегла країну й уможливлює населенню спокійно жити. Умови поволі приходять до нормальних, наладнується господарське життя, зростає безпека на вулицях і публічних місцях. Цього року вперше від багатьох років люди могли безпечно виїздити за місто на прогулянки та пікніки.

Промислова продукція дійшла до стану, в якому вже можна думати про експорт. Ілюстрацією до цього є прибуття до Анкари еміра Кувейту, шейха Джабера аль-Ахмада, який перебув у Туреччині два дні. В часі його перебування порушено не лише справи господарського характеру, але також ширші політичні питання.

Керівник господарського життя Туреччини, віцепрем'єр Турґут Озаль, запропонував емірові Кувейту ширшу господарську співпрацю з метою охопити нею простір Перської затоки. Йдеться не тільки про торгівлю, але й про такі важливі для тих теренів проєкти, як: наводнення, розбудова аґрикультури, побудова комунікаційних середників, доріг тощо.

Крім цього Туреччина в розмовах з еміром Кувейту виявила бажання активно включитися в політичну діяльність того обширу. Перед тим Туреччина навіть не хотіла бути активним членом Ісламської конференції, а тепер вона зовсім змінила своє становище. Вона не тільки виявила охоту брати якнайактивнішу участь у працях цієї конференції, але взагалі заінтересувалася можливостями включитися в політичні заходи в ісламському світі та мати свій вплив на нього. Реалізація тих плянів облегшена тим, що дотепер Туреччина не є членом ніякого бльоку держав того обширу, з усіма є однаковим приятелем, навіть у війні Ірану з Іраком не заявилася по одному, чи другому боці. Це створює для неї можливості бути в не одному випадку посередником між різними країнами ісламського світу.

АМЕРИКАНСЬКО-ІЗРАЇЛЬСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ ТРИВАЮТЬ

Вашінґтон. — Прибуття прем'єра Менахема Беґіна до Вашінґтону і його розмови „на вершинах" з президентом Роналдом Реґеном і іншими керівниками американської політики є на ділі переговорами в підставових питаннях американсько-ізраїльських відносин. Розмови ці тісно пов'язані з намаганнями осягнути тривалий мир на Близькому і Середньому Сході та забезпечити його перед совєтською аґресією.

Прем'єр Беґін прибув до ЗСА після всебічних консультацій з керівними державними й політичними елементами Ізраїля, а в його товаристві перебувають відповідальні за політику Ізраїля міністри. Президент Реґен посвятив чимало часу вже перед тим на обговорення проблем, що повинні бути тепер розв'язані, а крім цього він перебуває в постійному контакті та відбуває наради з державним секретарем Александром Гейґом та з секретарем оборони Каспаром Вайнберґером. Засоби масової інформації попереджають, що перебування прем'єра Беґіна в Вашінґтоні і його конференції з вирішними американськими особами можуть приготовити ґрунт до зовсім нових далекойдучих рішень.

Очевидно, що на першому пляні є справа покращання відносин і зміцнення співпраці між обидвома країнами після останніх непорозумінь і напруження. Непорозуміння спричинили такі випадки, як збомблення ізраїльським летунством атомового реактора в Іраку, який після закінчення будови, що мало статися ще цього року, міг продукувати атомову бомбу. Відтак збомблення Ізраїлем різних цілей в Ливані, а в першу чергу масовий налет на столицю Ливану, Бейрут, наслідком якого загинуло понад 400 осіб загострило розходження урядів обидвох країн. Накінець предметом гарячого спору є продаж Савдійській Арабії американських розвідочно-бойових літаків найновішого типу з таким електронічним вивінуванням, яке дає змогу викривати рухи ворога на далекі відстані. Савдійський уряд уже замовив, а навіть частково заплатив за доставу таких п'яти літаків — АВАКС — і вони є в кінцевій стадії виробництва. Вміжчасі декілька того типу американських літаків на запрошення савдійського уряду виконують свою службу разом з їхніми американськими залогами в Савдійській Арабії аж до часу, доки вона не отримає власних. Ізраїль категорично протестує проти продажу тих літаків Савдійській Арабії, бо вони можуть, при зміні умовин в тій країні та її політики, бути вжиті проти Ізраїля й нанести йому важкі втрати. Американський уряд шукає засобів, щоб дати Ізраїлеві противагу до тих літаків, яка може бути в поглибленні пов'язань між ЗСА і Ізраїлем.

Розв'язка тих питань безмежно ускладнена совєтською загрозою проти Ізраїля та проти цілого Близького Сходу, а також проти нафти з арабських країн Перської затоки. Загроза з боку Совєтського Союзу після совєтської окупації Афганістану, заключення договору приязні й співпраці з Сирією та затіснення співпраці з Лівією така велика, що тільки радикальні заходи можуть бути достатнім заходом проти неї, як подають міжнародні коментарі.

Після перших розмов офіційні американські й ізраїльські чинники повідомили, що президент Реґен дав доручення зміцнити й розбудувати стратегічне пов'язання ЗСА з Ізраїлем та що обидві сторони погодилися разом протиставитися російській загрозі на Близькому і Середньому Сході. Ізраїльські звітодавці повідомили, що президент Реґен видав формальне доручення державному секретареві Александрові Гейґові і секретареві оборони Каспарові Вайнберґерові „розпочати нову еру в американсько-ізраїльських відносинах".

У світі

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ СПРАВ ІНДІЇ відмовилося акцептувати вірчі грамоти Джорджа Ґриффина, як члена американської амбасади в Ню Делі, столиці Індії. У відповідь на це Вашінґтон відкинув вірчі грамоти Прабгакара Менона, який прибув до Вашінґтону в характері дипломатичного співробітника індійської амбасади. Факти ці звернули увагу індійського суспільства на погані відносини між цими двома країнами. Опозиція в індійському парляменті розпочала в цій справі дебати і змусила міністра закордонних справ Нарасімгу Рао зайняти до неї становище й дати вияснення. Як звичайно у таких випадках, міністер Рао скинув усю вину на американських партнерів. Він, в противоріччі до всіх відомих фактів, заявив, що уряд Індіри Ґанді та він особисто робили всі спроби, щоб цього не допустити. В дійсності і він, і прем'єр Індіра Ґанді щораз більше затіснюють зв'язки з СССР, бож закупили там майже на 10 більйонів долярів воєнного матеріялу, а в зовнішній політиці, зокрема на форумі ОН підтримують Совєтський Союз і його агресивну політику, отже зовсім свідомо йдуть на погіршення відносин із ЗСА.

ВІЗИТИ АМЕРИКАНСЬКИХ ДЕРЖАВНИХ діячів до Західнього Берліну завжди належали до особливих подій у тому обложеному совєтськими військами місті. Західній Берлін втримує свою свободу в першу чергу, завдяки ЗСА, колосальній американській допомозі та безкомпромісовій поставі проти совєтських зазіхань. Одначе цим разом перед прибуттям державного секретаря Александра Гейґа молодь привладних партій — соціял-демократичної та вільнодемократичної — рішила виступити проти нього разом з комсомольцями. Прилучилися до них також групи анархістичної молоді. Наслідком цього західньоберлінська поліція побоюється неприємних інцидентів, а обидві правлячі партії великих клопотів.

СУД У ЙОГАННЕСБУРҐУ, ПІВДЕННА АФРИКА, почав судову справу проти американського журналіста Ната Ґібсона, керівника американського інформаційного агентства в цьому місті. Судові органи закидають Ґібсонові, що він поширював неправдиві й алярмуючі вістки про расизм в цій країні та про заворушення, з тим зв'язані. Згідно з обов'язуючим в Південноафриканській республіці законом за такий злочин передбачається до п'яти років тюрми.

ЗОВСІМ НЕСПОДІВАНО, Й ЕКСПЕРТИ морського права кажуть безправно і безпідставно, сирійський уряд поширив свої територіяльні води з 12 на 35 морських миль від своїх берегів. Таке поширення територіяльних вод утруднить плавання кораблям у тій частині Середземного моря та нанесе шкоди міжнародній торгівлі. Закон цей не був схвалений сирійським парляментом, а тільки появився як декрет президента. В подібній справі, зв'язаній з Лівією, уряд ЗСА не визнав претенсій Лівії. У справі поширення територіяльної зони за Сирією американські офіційні чинники ще не висловилися.

У ПАРИЖІ У ВІВТОРОК, 8-ГО ВЕРЕСНЯ ПОЧАЛАСЯ сесія парляменту Франції. Ця осіння сесія, як загально сподіваються, ввійде в історію Франції як та, яка схвалила й перевела цілий ряд таких основних змін в структурі Франції, що на їхній базі постала зовсім нова французька дійсність. Сесія ця фактично перериває деголівську і післядеголівську добу, яка тривала 23 роки. Згори відомо, що ця сесія схвалить далекойдучі націоналізаційні заходи в промислі Франції та в банковости. Одначе це ще не зовсім певно, як вона рішатиме в справі вживання й розбудови ядрової енерґії для мирних цілей. Цілий ряд лівих груп і осіб, які близькі до привладної тепер партії французьких соціялістів, а навіть є її членами, виступає проти всякої розбудови атомових споруд.

НА СОЮЗІВЦІ З УСПІХОМ ПРОЙШЛИ КРАЙОВІ ТЕНІСОВІ І ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

Союзівка. — Не зважаючи на дощову, хмарну і вологу погоду, яка цілий перший тиждень вересня „висіла" над східнім побережжям ЗСА, 25-ті плавацькі і 26-ті тенісові першенства Української Спортової Централі Америки і Канади за нагороди УНСоюзу пройшли тут з успіхом від суботи до понеділка, 5-го і 7-го вересня. Додатковим позитивом були ще й відвідини Владики Стефана Сулика, перші у 26-літній історії змагань на Союзівці.

Теж вперше в історії тенісових змагань з уваги на погоду прийшлося організаторам переводити ігри в трьох місцевостях: на Союзівці, на шістьох кортах стейтового університету в Ню Полц, Н. Й., та в закритій залі в Кінґстоні, Н. Й., де в неділю по полудні закінчено п'ять розпочатих на Союзівці змагань у різних вікових групах. Турнір і плавацькі змагання, що їх організує Карпатський Лещетарський Клюб, були присвячені цього року 70-річчю заснування С.Т.Україна у Львові. Відсутність в тенісовому турнірі цього року св. п. інж. Богдана (Дади) Рака, який зимою цього року відійшов у вічні небесні корти, відзначено подвійно: однохвилинною мовчанкою під час відкриття і уфундованою УНСоюзом пропам'ятною чашею його імени для першуна чоловіків.

Першим змагуном, який вписав своє прізвище на цій чаші став Юрій Ґлова (Український Тенісовий Клюб, Чикаґо), двократний чемпіон з 1973 і 1974 років, який прибув на Союзівку вперше за останніх сім років і відвоював примат, перемагаючи у високої якості фіналі минулорічного чемпіона Михайла Копача (УТК, Чикаґо) вислідом 6-4, 6-2. Коли ще перший сет позначався рівною грою, при чому Ґлова виграв його зломанням серви у дев'ятій грі, то такі ж два зломання в другому сеті не залишили 24-річному Копачеві найменшої шанси. Різниця поміж тими обидвома фіналістами — це досвід 28-річного Ґлови, який постійно змагається в американських і міжнародних турнірах. Ця сильна група могла би бути сильнішою з участю Андрія Чайківського, Івана Дурбака, Романа Купчинського, які з різних причин не прибули.

У півфіналах Ґлова елімінував Юрія Фалинського (КЛК, Ютика) 6-3, 6-3, а Копач Романа Ракочого, мол., таким самим вислідом. У цій групі, в якій стартувало 24 змагуни визначились молоді таланти, такі як Юрій Гусаківський (КЛК, Торонто), Юрій Хархаліс (Пласт, Балтимор), Юрій Харук (УТК), Юрій Цікало (Союзівка) та минулорічний фіналіст Ігор Ференцевич (КЛК). Всі вони відпали у чвертьфіналах після завзятих змагань.

У групі жінок, двократний примат своєї 19-річної сестри Зені Матківської („Чорноморська Січ", Ню-арк), яка не могла прибути з уваги на початок шкільного року в Стейтовому університеті Пенсильванії, в родині задержала 17-річна Люба, фіналістка з минулого року у родинному фіналі. Люба добилась відносно легкої перемоги над Аретою Ракочою (КЛК, Коговз) вислідом 6-1, 6-1. У півфіналах цієї шестичленної групи, Матківська елімінувала Нусю Дубас (Союзівка) 6-0, 6-0, а Ракоча колишню п'ятикратну чемпіонку Аннетку Харук (УТК) вислідом 7-6, 6-0.

У групі жінок 35 років і вище, свій минулорічний успіх повторила Тамара Вишивана-Кеннон (Союзівка), яка у фінальній грі перемогла Оксану Сидорак (Союзівка) 6-1, 6-2. У півфіналах цієї дев'ятичленної групи, в якій теж стартувала

(Закінчення на стор. 8)

(Світлив Б. Полянський)

Юрій Ґлова (другий справа); переможець в групі чоловіків, отримав нагороду УНСоюзу і пропам'ятну чашу інж. Богдана Рака від Марії Душник. Фіналістові Михайлові Копачеві вручив нагороду за друге місце Зенон Снилик.

Фіналістки в групі жінок: чемпіонка Люба Матківська (справа) і Арета Ракоча.

Переможець Юрій Савчак (другий зліва) і фіналіст Олег Богачевський у групі чоловіків 35 і вище одержують нагороди від інж. Романа Ракочого (перший зліва) і д-ра Михайла Снігуровича.

В Америці

В ОДНОМУ З НЮЙОРКСЬКИХ ШПИТАЛІВ помер у віці 80 років Рой Вилкінс, лідер Крайової асоціяції для неґритянських мешканців ЗСА і на протязі 50 років активіст в боротьбі за громадянські права чорних. Останньо він страждав на хворобу нирок і в тяжкому фізичному стані був доставлений до нюйоркського медичного центру ще 18-го серпня ц.р. Неґритянське населення завдячує йому чимало соціяльних та інших полегш. Президент Роналд Реґен, довідавшись про смерть Вилкінса заявив, що покійний боровся мужньо за рівноправність, проповідував свободу для кожного і маршував з тими, які змагалися довгими роками за справедливість. Також віцепрезидент Джордж Буш заявив, що ЗСА втратили велику людину, яка майже ввесь свій час віддавала справі допомоги бідним і покривдженим.

ПОНАД 200,000 ОСІБ ВЗЯЛО УЧАСТЬ У МАСОВІЙ параді на п'ятій авеню в Ню Йорку зорганізованій з нагоди Дня Праці найбільшою робітничою профспілкою Американською федерацією праці і Конґресом індустріяльних Організацій з участю президента названої профспілки Лейна Киркленда. Головною ціллю цієї паради, — кажуть політичні спостерігачі, — було показати Білому Домові силу робітництва і запротестувати перед президентом Роналдом Реґеном, який, до речі, перебував під час Дня Праці у Ню Йорку і вручав символічний чек посадникові Е. Качеві для викінчення проєкту так званого „вествею", перед намаганням уряду зменшити впливи профспілок в ЗСА. В демонстративному марші взяли масову участь страйкуючі контролери цивільного летунства. Керівники профспілки відмовились однак запросити Президента до участи в парадному марші, не зважаючи на те, що таку суґестію був висунув посадник Кач.

ВЧИТЕЛІ ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКИХ ШКІЛ розпочали страйк, який, згідно із заявою одного з лідерів профспілки, може затягнутися аж до різдвяних свят, бо місто вперто відмовляється взяти до уваги побажання вчителів, які не тільки протестують проти звільнення 3,500 вчителів, але домагаються значної підвишки платні від міста, яке знаходиться на грані фінансового банкрутства.

СУДДЯ САНДРА ДЕЙ О'КОННОР, НЕДАВНО наймeнована президентом Роналдом Реґеном на становище члена Найвищого Суду, знайшла тепер суцільну підтримку сенатської комісії судівництва, яка рекомендувала її на затвердження Сенатом. Переслухання у справі потвердження судді О-Коннор вже розпочалися в Сенаті і триватимуть приблизно три-чотири дні. Суддю О'Коннор підтримує також Асоціяція американських правників, речники якої заявили, що вона повністю відповідає кваліфікаіям найвищого судді.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Єдиний фронт у Камбоджі

Засоби масової інформації повідомили, що в найближчому часі зустрінуться у Сінґапурі, столиціМаляйзії, два лідери Камбоджі, які активно протиставляться сучасному маріонетковому комуністичному урядові: князь Нородом Сіганук, колишній пануючий, який після добровільного зречення став демократичним президентом і Хіє Самфан, лідер комуністичної партії, яка володіла Камбоджею до інвазії В'єтнаму й насадження ним маріонеткового уряду в Піонґіянґу, столиці Камбоджі.

Подія ця має глибоку вимову, а її наслідки можуть бути дуже великі. Наслідки тієї події можуть значно перейти кордони Камбоджі, а навіть Південносхідньої Азії, де тепер організуються сили, щоб витіснити Совєтський Союз і його впливи з його простору. Подія ця також показує на непроходимий поділ між комуністами, які виконують доручення Москви і комуністами, які їй підлягати не хочуть. Вона також потверджує, що багато людей сумнівається, що в Камбоджі два роки після накинення влади Москвою і Сайґоном та не зважаючи на їхні зусилля, триває збройна боротьба, яка має успіхи. Крім цього ця зустріч демонструє факт, що в визвольній боротьбі народу можуть станути до спільної праці й боротьби різні політичні угрупування та визнавці різних поглядів, не покидаючи, ні не міняючи своїх ідей та своєї організаційної приналежности. Але стається це тільки тоді, коли спільна ціль і направду загальне добро, добро всього народу, а не однієї групи, чи коаліції домінує над усім іншим.

Трагедія Камбоджі є живою ілюстрацією того, що несе зі собою комунізм. Комунізм — доктрина, що підпорядковує людину її життя, народи і їхню творчість та розвиток. Притримуючись „вічних законів", які вигадали комуністичні пророки Маркс-Енґельс-Ленін-Сталін та які мають керувати світом від початку й аж до кінця, комуністи наломлюють до них все живе й нищать людей, мільйони людей, роздирають народи на смертельно ворогуючі між собою табори й групи та приносять усім нужду, від якої дотепер не охоронився ні один комуністичний режим.

На зустріч у Сінґапурі Сіганук прибуває з Франції, де він здавна має свою посілість і де живе частина його великої родини, а Самфан з поля бою в Камбоджі, де він разом з іншими керує великим партизанським рухом. До зустрічі дійшло завдяки заходам червоного Китаю, який підтримує обидвох — князя Сіганука і партизанів у Камбоджі — та здавна добивається такої зустрічі. Самфан сам не є головним авторитетом серед партизанів. Тим авторитетом є Поль Пот, який був лідером комуністичної партії, коли вона була при владі і якого авторитет залишився серед комуністів високо. Проти Поль Пота є величезні застереження не лише тому, що він програв війну з В'єтнамом, але й тому, що в часі його влади в Камбоджі панувала нужда й терор. Нужда й терор забрала життя сотням тисяч людей, а від комуністичного терору за влади Поль Пота згинуло також троє дітей Сіганука.

Ціллю зустрічі Сіганука й Самфана є створити спільний фронт боротьби. Розходження між тими людьми й їхніми послідовниками — велике. Сіганук не лише хоче встановлення демократичного правління в Камбоджі, але й пропонує шукання згоди з теперішнім режимом під умовою, що він зречеться залежности від В'єтнаму, а Самфан абсолютно заперечує таку можливість. Він каже, що він знає комуністів добре, знає теперішніх володарів В'єтнаму, а ще більше росіян, які стоять за ним і тому певен, що вони не здібні на ніякий компроміс, злагоду тощо. Для них не існує загальне добро народу, якому треба все підпорядкувати, а тільки важні для них — власна влада й жадоба знищити, навіть фізично, своїх противників.

Та, не зважаючи на ці основні розходження, між тими обидвома групами вже тепер немає боротьби, а в майбутньому може бути співпраця. Бо вони не гоняться за нереальними ілюзіями світоглядового зближення, чи політичної тотожности. Вони тільки розуміють, що загальному національному інтересові можна й треба підпорядкувати все інше. А спільний фронт — це не ідеологічне, або подібне об'єднання, а спільна праця й спільна боротьба без огляду на різниці. Найближчий час покаже, наскільки патріотам Камбоджі вдасться перейти понад усіми розбіжностями та різницями й створити спільний активний фронт.

Ярослав Гайвас

МОСКВА НЕ МАЄ ВИБОРУ

Уже понад рік триває теперішній акт великої польської драми. На величезній історичній сцені, якою є ціла Польща, цілий польський нарід, частина його своєю участю, а інша частина пасивністю й неучастю, бере в ній участь. Драма ця заскакувала глядачів, тобто практично цілий світ різними несподіванками. Найбільшою несподіванкою була реакція Москви на ці різні події, що розвивалися на польській сцені та на наслідки, які вони потягнуть за собою. На першому місці цих найбільших несподіванок був факт, що Москва не зважилася на вжиття збройної сили проти Польщі, як це вона завжди робила в подібних випадках, коли загрози для неї були значно менші, як це є тепер у польському випадку.

Московські заходи — безуспішні

З напруженням приглядався світ, як Москва вживала всіх можливих засобів включно зі застрашуванням воєнними маневрами, зосередженням військ на кордонах Польщі, розсіванням неправдивих вісток різними, навіть найвищими, польськими державними й партійними достойниками та достойниками інших сателітних держав про безпосередність „совєтського вмаршу в Польщу". Великою несподіванкою для світу, а ще більшою для Москви було те, що польський нарід спокійно приймав ті всі поголоски шептаної пропаганди зі спокоєм, не міняючи ні своїх настроїв, ні своїх поглядів. Всупереч передбачуванням різних перестрашених бессервісерів, які бачили своїми наполоханими очима совєтські танки на вулицях Варшави й інших міст Польщі, польське населення реагувало жартами, анекдотами, спокійним вичікуванням та простою відповіддю: почекаємо, нехай приходять, побачимо. Не таке ми пережили і якось вийшли з біди. Вийдемо й тепер та дамо собі раду з російською збройною інвазією.

Очевидно, що більшість поляків не думала про збройний спротив. Хоча частина напевно так. Ті, що не думали про збройний спротив з одного боку знали, що є ще й інші форми спротиву, які у відповідних умовах можуть бути не менш успішні, а крім цього Москва сьогодні розпоряджає такою фізичною силою, що протиставитися їй фізичною силою — а збройної допомоги нізвідки не можна було очікувати — покищо не може принести Польщі перемоги.

Які б були наслідки

Отже чому Москва не виступила збройною силою проти Польщі? На це склалися різні причини, а в першу чергу наслідки, які такий виступ потягнув би за собою.

Збройний виступ СССР проти Польщі був би в теперішній ситуації потвердженням, очевидним і для кожного переконливим, ідеологічного банкрутства комунізму й совєтської системи. Велика частина світу усвідомила собі те банкрутство, а вмарш совєтських дивізій в Польщу був би абсолютним цього доказом. Безглуздим вмаршом совєтських дивізій в Афґаністан Москва наробила собі стільки клопотів, що з них не може вийти. Вмарш в Польщу був би своїми наслідками вдесятеро гірший для СССР. Після Етіопії, Анголі, Південного В'єтнаму, підтримки авантюр Лівії, допомоги в реалізації сирійських мрій про „велику Сирію" Афґаністан був вершком, який спричинив зворот в опінії та в поставі світу. Напад на Польщу був би дощенту зруйнував десятиліттями будовану Москвою міжнародну систему зв'язків, симпатій, ілюзій.

Внутрі Совєтського Союзу наслідки були б не менше грізні. Бож Москва вже інтервеніювала збройно в Східній Німеччині, Мадярщині, навіть Польщі, одначе обмежившись тільки тиском і погрозами, і все це тільки на декілька років відсунуло небезпеку. Значить, таке вживання сили до нічого не доводять на довший час. А це значить, що той, який її вживає, не розуміє ситуації та не здібний здобутися на інший, доцільний і тривалий засіб. І через те ніхто не міг передбачити наслідків вмаршу в Польщу в цілому СССР. На тлі загальної зневіри в комуністичну доктрину й величезні невдачі совєтського режиму, збройна інтервенція у Польщі могла б звільнити сили в різних підсовєтських суспільствах, які перейшли б понад голову лідерам у Кремлі.

Про те те саме алярмували події на господарському відтинку. Йти збройно на Польщу — це значило, у випадку успіху тієї інтервенції, що це аж не таке певне, перебрати всі ті зобов'язання й господарські неполадки, які мають місце в сучасній польській дійсності. Насамперед Москва мусіла б перебрати на себе плачення польських боргів. А це майже тридцять більйонів долярів. Очевидно, що західні кредитовці, які сьогодні пертрактують з поляками в справі відкладення нового пляну сплати заборгування, вимагали б від Москви плачення згідно з підписаними договорами. А такий фінансовий тягар був би величезним спуском крови

(Закінчення на стор. 3)

Михайло Лоза

„Що б я хотіла..."

Такий заголовок поставила бл. п. Леся Лисак-Тивонюк на списку своїх бажань, долучених до завіщання. Ось ці бажання:

„Я хотіла б, щоб по моїй смерті рецензенти (якщо такі будуть) написали про мене, що я не вигадувала сюжетів до своїх писань, що темами моїх розповідей були події з життя і переживання людей, що я не грала на нервах читачів, змальовуючи драстичні, а то й патологічні картини, що був у мене український християнський світогляд, що була я віруюча.

У політичних справах не підпадала під нічиї впливи, мала свою — хай і скромну — власну думку. Моїх поглядів і переконань ніхто мені не накидував.

Я дуже не люблю смутку, та він волікся за мною довгі роки. В останні роки смуток мене подолав...

Пишучи, я старалася дати читачам завжди дрібку ясности, надії, погляду на щось краще від буденщини. Я вірила, що затруїти комусь душу песимізмом — є таким самим злочином, як зробити когось калікою. Фізичні покалічення часто гояться безслідно, а духові — ні...

Я не вміла бути дволичною, чи — як кажуть — „дипломаткою". Говорила й писала відверто те, що думаю.

Хотіла б я, щоб хтось написав, що я була закохана в Красу — з великої літери. Я шукала краси усюди, зокрема в природі та традиціях нашого народу.

Чому я писала? Це був мій поклін, мій вияв подяки моїй рідній Галицькій Землі. Це була моя святість, моя любов. Навіть коли я писала про теперішність, то бачила її крізь призму рідного...

Я не дбала про так звану славу, знаючи, що вона так скоро проминає. Не дбала ще й тому, що — яка ж то може бути „слава" на еміграції?

А чи щось з моїх писань буде колинебудь доступне й вартісне для тих, що залишилися на рідній землі, — не знаю".

Не можна не пошанувати останньої волі покійної Лесі Лисак-Тивонюк. Тому то за згодою Ольги й Ігоря Чмолів, які є виконавцями останньої волі бл. п. Лесі Лисак-Тивонюк і яким дістався до рук текст перелічених вище бажань, подаю їх до загального відома. Вони допоможуть критикам літературної спадщини Лесі Лисак-Тивонюк знайти правильний шлях до оцінки цієї спадщини — як уже друкованої, так й ще недрукованої. При цьому є вказаним повідомити українську спільноту про те, що покійна Леся Лисак-Тивонюк залишила три — приготовані до друку — речі: повість „Хата в лісі" і дві збірки нарисів, оповідань і фейлетонів — розписаних по українських часописах і журналах, а головно на сторінках „Свободи". Першу — приготовану до друку — збірку письменниця назвала „Три букети зілля", а другу — „Прийде весна". Згідно зі завіщанням Лесі Лисак-Тивонюк недруковані її твори повинні побачити світ. На це вона призначила частину свого майна.

Про те, що твори Лесі Лисак-Тивонюк побудовані на реальних, невидуманих сюжетах, повинні пам'ятати не тільки рецензенти й критики цих творів, але й біографи, які складатимуть біографію покійної письменниці, бо в її творчості є чимало автобіографічного матеріялу, особливо у трьох речах — у „Замок на вул. Мейн", „Стежка до дому" і в недрукованій ще повісті „Хата в лісі". Ці три речі можна назвати трилогією, якою охоплено майже весь життєвий шлях покійної Лесі Лисак-Тивонюк. Безперечно, для докладнішого змалювання духового портрету Лесі Лисак-Тивонюк допоміжними стануть і дрібні твори — вміщені у збірках „Терпкі пахощі", „Срібна мадонна", „Три букети зілля" і „Прийде весна". І в цих дрібних речах є багато особистого.

Ілля Каменецький

НА ЗАХИСТ ВОЛОДИМИРА ПОЛОВЧАКА

Стаття, яку пропонуємо читачам в перекладі на українську мову, написана юристом І. Каменецьким і переслана в редакцію д-ром Юліяном Кулясом, який веде оборону 13-річного неповоротця до СССР В. Половчака. Д-р Ю. Куляс подав також біографічні дані про автора статті: Ілля Каменецький, вік 55 років, півтора року тому прибув на Захід з СССР. Він закінчив Московський університет, був членом Московської організації юристів. Д-р Каменецький вів правничу практику протягом 25 років, працюючи основним чином у цивільному і кримінальному праві, включаючи судочинство неповнолітніх, зокрема він вів захист неповнолітніх на суді в справах позбавлення батьківських прав тощо. В останніх часах він, як адвокат, леґальними порадами допомагав родинам дисидентів. Сам він — ветеран Другої світової війни і пробув у війську від 1941 до 1953 року, дослужившись до ранґи майора. Декорований 18 разів медалями „за заслуги перед батьківщиною"; одружений, має двоє дітей. — Ред.

* * *

Другий рік Володимир Половчак мужньо веде боротьбу за своє майбутнє. Рішення не повертатися до Совєтського Союзу Володимир і його сестра Наталія прийняли свідомо, розуміючи, що тільки у вільній країні вони можуть знайти своє справжнє місце в житті. Час, який минув, показав, що Володимир і Наталія в своєму рішенні не помилилися.

Піклування хлопцем взяв на себе стейт Іллиной. Федеральний Уряд запропонував Половчакові право азилю. Призначені опікуни: сестра Наталія, виявляють взірцеву увагу справі виховання Володимира. Володимир прекрасно вчиться в школі, у нього багато гарних і добрих друзів.

Наталія — 18 років, вона приїхала на окрему візу. Вона щаслива; батьки не вимагають від неї повернутися в СССР. Але доля Володимира загрожена! Департамент справедливости ЗСА дав згоду не ставити перепон насильному вивозу Володимира до СССР, якщо суд стейту Іллиной вирішить, що він повинен проживати з батьками. Дізнавшись про таке рішення, Володимир заявив, що ні за що в світі не повернеться в Совєтський Союз, і, якщо його віддадуть батькам, то він себе уб'є.

Я фахівець з питань совєтського законодавства, маю великий досвід праці у справах неповнолітніх у СССР, і уважаю своїм обов'язком нагадати в цій статті про деякі правові норми совєтського законодавства, які мають безпосереднє відношення до визначення долі Володимира і до того, які ускладнення можуть його чекати вразі його повороту в Совєтський Союз.

1. Згідно з совєтським законом Володимир Половчак поповнив злочин, відмовляючись повернутися з-за кордону до СССР. Злочином визнається передбачений особливою частиною Кримінального Кодексу суспільно-небезпечний вчинок, що посягає на совєтський суспільний лад або державний устрій... а також інше посягання на соціялістичний правопорядок (Стаття 7 КК РСФСР). Відмова від повороту з-за кордону до СССР кваліфікується статтею 64 КК РСФСР. — Зрада Батьківщини, як особливо небезпечний державний злочин.

Відмова повернутися з-за кордону до СССР становить склад злочину — Зраду Батьківщини, коли громадянин СССР, який вибув в установленому порядку на означений строк за межі СССР навмисно з політичних мотивів не повертається назад, не зважаючи на пропозицію про те відповідних органів влади.

Відповідальність згідно статті 64 КК РСФСР передбачена: Позбавлення свободи строком від десяти до п'ятнадцяти років з конфіскацією майна і з засланням на строк від двох до п'яти років, або без заслання, або смертною карою з конфіскацією майна.

Кримінальній відповідальності підлягають особи, яким перед поповненням злочину сповнилося 16 років (стаття 10, КК РСФСР).

Якщо особа, яка сповнила суспільно-небезпечний вчинок, не досягла встановленого законом віку, матеріяли справи передаються в комісію у справах неповнолітніх для застосування примусових заходів виховавчого характеру. Ці заходи не є кримінальною карою. Перелік примусових заходів виховного характеру визначений у ст. 63 КК РСФСР, у тому числі — також приміщення неповнолітнього в спеціяльну лікувально-виховну установу.

(Продовження буде)

ПРЕМ'ЄР ІЗРАЇЛЯ МЕНАХЕМ БЕҐІН, ПРИБУВШИ до З'єднаних Стейтів Америки, зустрінувся у Ню Йорку з представниками американсько-жидівських організацій і установ і обговорив з ними потреби ізраїльської держави, домагаючись від американського жидівства збільшеної допомоги для Ізраїля і нових переселенців, які у великому числі прибувають із Совєтського Союзу й інших комуністичних держав Східньої Европи. На міжнародному летовищі Кеннеді прем'єра Беґіна зустрічали посадник Ню Йорку Едвард Кач і сенатор Алфонс Д'Амато, як також ціла екіпа кореспондентів та фоторепортерів. Беґіна у його поїздці до ЗСА супроводжають міністер закордонних справ Іцак Шамір, міністер оборони Ерієль Шарон і міністер внутрішніх справ Йосиф Бурґ. З Ню Йорку Беґін поїхав до Вашінґтону, де зустрівся з президентом Роналдом Реґеном й іншими членами уряду, Сенату і Палати Репрезентантів. Головною метою поїздки Беґіна є, як твердять втаємничені особи, запротестувати проти продажі Америкою розвідчих літаків для Савдійської Арабії.

Микола М. Палій

ТЕОДОР КУРПІТА: ТАКИМ ВІН БУВ

Після розв'язання нашої Тернопільської гімназії (1930 року), моя, мабуть, сприятлива доля занесла мене до „співучого", як любив говорити Курпіта, Львова, до Малої Семінарії. На такі напружені часи, як тоді, це була справді велика „дошка рятунку" для таких, як я. Нарешті ми, розсіяні польською владою на чотири вітри, мали якесь прибіжище і нагоду докінчити нашу середню освіту. Але, пускаючись у „новий світ", мені не легко було розставатися із моїм старим довкіллям, приставати до нового оточення і знайомитися з новими гімназистами. Бо у кожного з них були свої болі та гіркі переживання. Так то, знайшовшися на новому місці, мене почали непокоїти настирливі думки: приймуть мене, оті нові ізгої, до себе? Стануть вони моїми друзями ? Такі і подібні міркування мучили мене цілу весну 1931 року, докінчуючи в Семінарії VI клясу. Але щастя хотіло, що моє нове оточення було мені сприятливе і я скоро знайшовся в ньому як у себе вдома. А коли осінню того самого року я вернувся вже до VII кляси, моє перебування у Семінарії увінчалося ще іншим несподіваним успіхом: знайомством з Теодором Курпітою.

Було це, пам'ятаю, одного вересневого дня. Зачарований романтикою „Нашого Приятеля" (в якому я вже „друкувався" раніше), що містився на партері школи, я рішився зайти до канцелярії журналу і „показатися" панам — чи отцям — редакторам. Раз у кімнаті, я застав перед бюрком скромненького гостя, таки нашого семінариста, якого мені представили як Теодора Курпіта. Це був невеличкий хлопчина, з меткими очима, привітним і щирим поглядом, що так „пасували" до його розсміяного обличчя. Курпіта м'яко усміхнувся і своїм метким поглядом ніби додав від себе без вагання, „та я тебе знаю з першого поверху". Ну, коли так, то „і я тебе знаю, так, з вигляду" додав я скоро. Але, чи тільки з вигляду? Чи не пригадував я собі його з його поезій в газетах і журналах? Без сумніву, це той самий хлопчина, що сім років пізніше — вже більше задуманий і поважний — мав оспівати нам ту саму змістом, але часом уже нам трохи дальшу і пропам'ятну осінь:

Тиха осінь, осінь тиші, смуток серця...
Хтось пристанув і на серце тихо сперся...
Став мій смуток і складає в торбу спадок:
Синій вечір, чорні коси, зелень згадок...

То знову:

Прийшла вже осінь...
Світ — пустиня...
Ліс — зимним золотом цвіте...
І дзвонить вітром павутиння,
мов нерви соняшних антен.

Але наша перша зустріч на тому не скінчилася. Щобільше, ми так були здружилися, як призначені долею. Мабуть тому, що ми мали багато спільного до думання і до висказання тих думок якоюсь конкретною формою. Я тоді вже трохи „друкувався в газеті „Неділя", тернопільських — „Чар-Зілля", „Сяйво", а Курпіта вже мав добре вироблену марку поета. Щобільше, він мав добрі зв'язки з львівськими журналами в яких він „вироблявся" під наглядом старих майстрів пера. Це, очевидно, додатно відбилося на його літературній мові: вона стала доброю, чистою, гладкою і вишуканою. Високі і чесні атрибути для молодої людини!

Такі то осяги, скромні ще на наші сили, нас аж ніяк не заспокоювали. І ми почали обдумувати пляни на майбутнє. Ще тої самої осені я помістив був в „Ділі" заклик в справі організації молодих літераторів. Скоро опісля почали напливати листи: Богдан І. Антонич, Я. Бохенський, Володимир Ковальчук-Калинів, його молодший брат Ів. Ковальчук, Лідія Туркевич, Ярослав Олійник, і другі. Так виросла організація літературно-мистецького об'єднання „Недея" — назву придумав Б. І. Антонич, — бо до нього прилучилися ще й деякі мистці із школи Новаківського. Т. Курпіта, що був більше ознайомлений з літературним світом Львова, взяв на себе львину частину технічної праці гуртка. Завжди меткий, усміхнений, радий і підприємчивий, він допоміг нам поставити „Недею" на ноги. Так то, від пізньої осені до ранньої весни 1932 року наші сходини відбувалися в студії Новаківського, Академічному Домі, і приватно. Але, під кінець весни того самого року наші обставини нагло змінилися: Т. Курпіта залишив Львів, а я, дещо пізніше, виїхав до Риму. Ну, от перед нами стали нові шляхи і нові рішення. Зразу нас роз'єднували кордони, а потім ще й війна, яка поглибила між нами прірву.

Щастя, одначе, хотіло, що скоро після війни ми знову себе віднайшли. Щобільше, в 1948 році Т. Курпіта займається виданням моєї першої збірки повістей з життя „Надійні дні", до якої він додає добре обдумане вступне слово, слово про те, що нас єднає. Трохи пізніше, наспіла до мене, на мою велику радість, його третя збірка лірики „Вибране", в якій він виступає вже не тільки як зрілий і вироблений поет, але й як мислитель пережитого і передуманого:

З окрайків туги, смутку і краси
створив Господь задумливо поета,
щоб плач і сміх по світі він носив
та ціль життя показував в сонетах.

А за нею прийшли ще „Карикатури з літератури".

А там, ще одна перерва: люди почали опускати діпівські табори і Т. Курпіта опинився у Чикаґо. З його приїздом наші зв'язки знову поновлюються, знайомляться наші дружини і наші часті бесіди багатіють новими надіями. Переживаємо ще спільні радощі — літературна співпраця в „Українському Житті", якого він був редактором — і спільні особисті трагедії (смерть наших дружин).

В 1960-их роках Т. Курпіта „похвалився" нам своїм новим літературним здобутком: першими розділами великої, поважної і широкозакроєної поеми, „Полк слави". Пригадую ту пропам'ятну ніч: повне наснаги читання, тверду вимову слів, ритмічне скандування слів, нестримні жести рук, насичена життям уява... Понад двадцять листів машинопису, напочаток, твір заповідався монументальним. „Полк слави", говорив Т. Курпіта,

(Продовження на ст. 3)

Москва...

(Продовження зі стор. 2-ої)

для Совєтського Союзу, який змусив би до відкликання цілого ряду інших плянів і проєктів. Вмарш совєтських дивізій в Польщу стримав би наплив нових кредитів до СССР, унеможливив би принаймні на якийсь час заключування нових торговельних і промислових контрактів тощо. А це все є потреби, без задоволення яких цілий СССР став би зовсім безпомічним.

Не меншою важкою була б справа господарської відбудови Польщі. Обурене населення Польщі не взяло б участи, принаймні у своїй більшості, в напруженій господарській відбудові Польщі. І тепер це не буде легко. Але після збройного наступу на Польщу це було б неможливе. Величезні борги Польщі супроти фінансових інституцій Заходу мають крім негативних ще й позитивний момент. А саме, силою того факту Польща пов'язана з Заходом тисячами різних видних і невидних ниток і, хоч як це невигідно Москві, втинати їх було б ще невигідніше.

Єдина можливість — чекати

Власне ті й подібні інші причини позбавили Москву можливости вибирати в польській ситуації. Вона мусіла вибрати тактику вичікування, тактику маневрів, розраховувати на польські помилки й виникнення для неї кращих умов для якогось радикального потягнення. Відкладення й вичікування — двосічне. Воно може породити кращі умови й створити можливості для силової інтервенції СССР у Польщі, але також воно може створити ще гіршу для нього ситуацію. Але вибору не було, треба було рішатися на менше зло, а чи радше рахувати на шансу, що час буде працювати для нього. Але все вказує на те, що час працює проти нього і кожен день приносить йому гірші ускладнення й перетворює польську кризу в хронічну, яка, як кожна така криза, поволі поширюється по цілому організмі. Але навіть, якщо московські володарі не бачать, вибору вони не мали. Вони мусіли поступити так, як поступили.

Теодор Курпіта...

(Продовження зі стор. 2-ої)

„мусить стати епітемою мого життя, мого чину, поки житиме українське слово"... Із того читання пригадую: добірні, вишліфовані слова; гладкий і милозвучний ритм; чудова музика зворотів; чарівна гармонія звуків; м'яка, небесна романтика переплетена поставою одчайдушних героїв... І яка небесна гармонія строф! А в усьому ході дій і герців і мужніх геройських зударів заповідався нерівний, але певний речник героя слави.

На превеликий жаль, наш поет не докінчив своєї поеми-епопеї. У розгарі його плодовитого життя ми запримітили його постійний фізичний занепад. Майже трагічна смерть його дружини, його фізичне заломлення і душевне пригноблення привели його до повільного занепаду: Т. Курпіта почав догаряти. Але він ще мав велику охоту і запал прочитати вже набрані мої „Етсетера" і „Сентиментальну Україну" і поділитися зо мною своїми враженнями. Він любив людину і любив дорожитися її успіхами. Він „не доїдав" і „не досипляв" щоб тільки допомогти тим, хто просив його допомоги, хто цінив його поради і хто бажав собі його товариства.

Треба признати, що в періоді „чикагського перебування", Т. Курпіта став багато „інакшим": це вже не був цей початківець, що колись напинав свої крила, а вироблений, вишліфований і викінчений майстер твердого, гарного, милозвучного слова. Його поезія, що колись ще грайливо тремтіла полетом метелика, тепер стала повнотілою, суцільною, рівною і стійкою. А його меланхолійна лірика, завжди тепла і м'яка, стала ніби ще ніжнішою й чутливішою. Власне ця надзвичайно м'яка ніжність так і ціхує його найбільший (і останній) твір, „Блакитні троянди", в якому — в останній вже раз — його лірична музика сягає небесних висот:

Сиджу часами край вікна... Тремтить
в вікні зоря — заплакана самітня —
і чую серцем, що це плачеш ти,
що темно все в твоїх у мене вікнах...

І, ніби на доказ, ще один приклад його ліричної краси:

Над містом місяць догаряє
І північ вибила давно...
Вся біла випита до краю,
Лиш темне ще стоїть вино...

Так, Т. Курпіта це не тільки вишліфований поет. Т. Курпіта це поет, справжній поет, рідкої небесної лірики. Яка шкода, що він відійшов від нас так скоро, так молодо.

На Союзівці з успіхом...

(Продовження зі стор. 1)

Марія Душник, рекордсменка участи у всіх 26-ох турнірах, Вишивана-Кеннон перемогла Ліду Білоус (Союзівка) 6-2, 6-2, а Сидорак — Мирославу Богачевську (КЛК, Ню Йорк) у довгому трисетовому маратоні 6-1, 1-6, 7-5.

У групі сеньйорів, д-р Зенон Матківський („Ч. Січ") здобув вдруге підряд чашу „Свободи" і пропам'ятний трофей д-ра Володимира Гука, перемагаючи, як і минулого року, хоч з більшими труднощами, п'ятикратного чемпіона Олександра Олинця („Тризуб" Філядельфія) вислідом 6-2, 6-7, 6-2. У півфіналах цієї групи д-р Матківський елімінував колишнього чемпіона Віктора Герлінського (КЛК, Ню Йорк) 6-1,6-1, а Олинець — Зенона Снилика („Січ") 6-2, 4-5, коли цей останній відступив від змагань з уваги на темну погоду.

Власне з уваги на цю погоду група молодших сеньйорів, в числі 21 найбільша після чоловіків група, була змушена перенести півфінали на понеділок рано, що зумовило довгий і виснажуючий фінал поміж Юрієм Савчаком („Тризуб") і Олегом Богачевським (КЛК), який минулорічний чемпіон перерішив у свою користь у тригодинному маратоні 7-6, 3-6, 7-5. У півфіналах Савчак елімінував д-ра Ярослава Сидорака (Союзівка) 6-1, 6-2, а Богачевський Юрія Граба (КЛК) 6-1, 6-1.

Група старших сеньйорів (55 і вище) має в особі прикладного змагуна Бориса Кучинського („Ч. Січ") нового чемпіона. Минулорічний і кількакратний фіналіст в цьому та інших турнірах, цей симпатичний тенісист з дуже неортодоксальним стилем добився перемоги у фіналі над чемпіоном 1979 року, д-ром Петром Харуком (УТК) у виснажуючій трисетівці 6-4, 3-6, 6-3. У півфіналах цієї шестичленної групи Кучинський переміг найстаршого віком і стажем змагуна, д-ра Ярослава Рожанковського (КЛК, Ню Йорк) вислідом 5-7, 6-0, 6-3, а д-р Харук минулорічного і кількакратного чемпіона Константина Беня (КЛК Вашінгтон), у такій же завзятій трисетівці 6-4, 0-6, 7-6.

Півфінальні і фінальні ігри у вісьмичленній групі юнаків 18 років і нижче були майже точною реплікою таких же ігор у минулому році в групі 16 років і нижче. Степан Борисевич (УТК), минулорічний фіналіст, ревіндикував свою програну до Дениса Чорнія (Союзівка) у фіналі півфіналовою перемогою 6-2, 3-6, 7-5, а відтак переміг старшого брата Дениса Корнила у фіналі вислідом 7-6,6-3. Жертвою Корнила у другому півфіналі був Андріян Кутко („Тризуб"), який в цьому дні ніяк не міг віднайти своєї форми, програючи 6-2, 6-3.

Ерик Матківський („Ч. Січ"), якому щойно 12 років і який минулого року здобув примат групи 14 років і нижче, добився перемоги в шестичленній групі юнаків 16 років і нижче. У фіналі Ерик переміг, як і минулого року, Михайла Гартлера вислідом 6-2, 3-6, 6-3. У півфіналах Матківський елімінував Олега Булу (Союзівка) 6-1, 6-0, а Гартлер — Марка Надбережного (КЛК, Ню Йорк) 6-4, 6-3.

У групі юнаків 14 років і нижче, в якій стартувало 7 змагунів, 11-річний Михайло Шиян (КЛК, Бостон) який минулого року здобув першенство групи 12 років і нижче, закріпив за собою чергову перемогу, елімінуючи у півфіналі Евгена Олинця („Тризуб") 6-1, 6-1, а відтак у фіналі Андрія Сидорака (Созівка) 6-1, 6-1. Сидорак добився до фіналів перемогою над Ігорем Надбережним (КЛК, Ню Йорк) 7-5, 6-3. Чого не вдалось здобути Андрієві Сидоракові, того добився його молодший брат Роман, який здобув свій перший трофей на Союзівці, перемагаючи у фінальній грі групи 12 років і нижче Данила Матківського („Ч. Січ") вислідом 7-5, 6-4. У півфіналах цієї чотиричленної групи, Сидорак переміг Ореста Цікала (Союзівка) 6-4, 7-6, а Матківський Тараса Грабця (КЛК, Бостон) 6-0, 6-0.

З уваги на різний вік груп 12-ох юначок розділено на старшу і молодшу групи, перемог в яких добились Оленка Матківська („Ч. Січ") і Ліда Савчак („Тризуб"). У півфіналах старшої групи Матківська перемогла Н. Бак-Бойчук 6-3, 6-4, а у фіналі 13-річну Таню Савчак („Тризуб") 6-1, 7-6, 6-2. Ліда Савчак елімінувала у півфіналах Таню Стасюк (Пласт Лос Анджелес) 6-3, 6-3, а у фіналі перемогла Даню Герлинську (КЛК, Ню Йорк) 6-4, 7-6, яка у півфіналі добилась перемоги у марафонній трисетівці над Наталкою Сиротюк (Пласт) 6-2, 3-6, 7-5.

Усі 25 юнаків і 12 юначок виказали високий рівень гри у порівнянні до минулих років, що забезпечує майбутнє у цих групах. Це підтверджують такі змагуни і змагунки, як Ю. Харук, Ю. Хархаліс, Ю. Цікало, сестри Матківські та інші.

У групі переможених чоловіків свою першу тенісову нагороду на Союзівці здобув Олександер Попович (КЛК, Ню Йорк), який у фіналі переміг Левка Гуру (Союзівка) 6-1, 6-1. У групі переможених сеньйорів Ігор Федьків („Львів", Клівленд) переміг Марка Фалинського (КЛК, Ютика) 7-5, 6-2. Більшість ігор у цих двох групах з уваги на погану погоду проходили системою „про-сетів".

Як і у минулих роках, в суботу по полудні переважно тенісові змагання для офіційного відкриття цих крайових першенств, в яких взяло участь 48 плаваків та 100 з усіх 118 зголошених тенісистів. Цього року, як уже інформовано, на Союз-

(Закінчення на стор. 4)

Еспанія з обуренням...

(Продовження зі стор. 1)

лося прийняти ноту до протоколу й відіслало совєтського шарже д'афер з нею назад до його амбасади. Після цього це саме міністерство видало своє освідчення в цій справі, категорично відкидаючи спроби СССР мішатися у внутрішні справи Еспанії.

Теперішній демократичний уряд Еспанії уже не лише перевів законні рішення, потрібні для приєднання Еспанії до НАТО, але й почав цілий ряд конкретних заходів. 21-го вересня цього року минає взаємно устійнений реченець для остаточного переведення цієї справи в життя. Міністер закордонних справ Еспанії Хозе Педро Перез Льорка, виступив з публічним з'ясуванням, які будуть наслідки того приступлення для Еспанії та для інших країн-членів НАТО. Після приступлення до НАТО, Еспанія займе належне їй місце в сім'ї европейських народів, куди вона завжди належала — географічно, культурно й політично. Вона матиме вплив на розвиток подій в Европі як цілости та в усіх її країнах. Це особливо відіб'ється на зміцненні Европи проти совєтської загрози. Відіб'ється це також корисно на еспанській економіці.

Не зважаючи на це все, серед лівих елементів в Еспанії був спротив проти приступлення до НАТО, який уряд, одначе, переміг без труду. Соціялісти виступали проти цього з доктринерських причин, а комуністи тому, що вони проти зміцнення Еспанії і взагалі цілого Заходу.

ПОДЯКА

Почуваюся до безумовного обов'язку зложити цю прилюдну подяку

Високоповажаному Панові Д-рові

Миколі Войтовичеві

у Філядельфії, за Його вже довголітню, повну дійсно високої міри старань, лікарську опіку у моїм тяжкім стані здоров'я.

Зі запевненням правдиво глибокої вдячности —

ТАРАС М. ПЕЧЕРСЬКИЙ

Серпень 1981 р.

ОБ'ЯВА

ПРО ВІДЗНАЧЕННЯ 70-ЛІТТЯ ПЛАСТУ

Подаємо до відома, що 70-ліття Пласту під кличем „Пластова одність і братерство" буде врочисто відзначене пластовими Зустрічами в Австралії, ЗСА та Европі.

Ювілейний рік розпічнеться Зустріччю в Австралії на пластовій оселі „Сокіл" біля Мельборну в днях від 24-го грудня 1981 р. до 3-го січня 1982 р. Господарем Зустрічі є Крайова Пластова Старшина в Австралії.

Центральна Пластова Ювілейна Зустріч ЮМПЗ-82 відбудеться в ЗСА на пластовій оселі „Вовча Тропа" біля Іст Четгем, Н. Й. в часі від 14-го до 24-го серпня 1982 р. Господарем Зустрічі є Крайова Пластова Старшина в ЗСА.

Закінчення Ювілейного Року буде на пластовій Зустрічі в Европі літом 1983 р. Господарем Зустрічі буде Крайова Пластова Старшина в Німеччині. Точна дата і місце будуть подані згодом.

Участь у Зустрічах беруть всі пластові улади: УПН, УПЮ, УСП і УПС.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

В ночі з 24-го на 25-го серпня 1981 року, відійшов у Вічність

бл. п.

АНДРІЙ Д. МАКСИМЕНКО

народжений 1884 р. в с. Карапиши, Богуславського пов., на Київщині.

Покійний прибув до ЗСА в 1910 р., а від 1911 р. проживав на заході ЗСА, в околиці м. Спокену на своїй власній фармі.

В горю:

син — ІЛАРІОН з дружиною МІЛЕНОЮ
син — ФЕДІР з дружиною ДОРОТІ і родиною
дочка — ЕЛСІ з родиною

У глибокому смутку, ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в середу, 2-го вересня 1981 р. по довгій недузі, на 81-му році життя, відійшов у Вічність, наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДО

бл. п.

ГЕРОНІМ ШТОГРИН

народжений в ЧОРТКОВІ, Зах. Україна

ПАНАХИДА в п'ятницю, 4-го вересня 1981 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів, 109 E. Tabor Rd., Філядельфія, Па.

ПОХОРОН в суботу, 5-го вересня 1981 р., о год. 8:30 ранку, з того ж заведення до церкви Царя Христа, а опісля на цвинтар Факс Чейс, Па.

Горем прибиті:

дружина — ЮЛІЯ з дому АНТИПЕНКО
дочка — АННА АЛИФ з чоловіком ДЕЙВІДОМ
внука — КАРЛІ
син — ВОЛОДИМИР
і дальша Родина в Україні

У безмежному смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих, що дня 20-го липня 1981 року упокоївся в Бозі

бл. п. Впр. о. декан

МИХАЙЛО ЮХНОВИЧ

на 82-му році життя і 52-му році священства і служби народові, парох Малої Пілавці і Глинни в Зборівщині і Великого Липника в Пряшівщині, літописець Пряшівської Землі.

ПОХОРОН відбувся дня 22-го липня 1981 р. з катедрального храму в Пряшеві.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокому смутку:

ЄВДОКІЯ ЗАЛУЦЬКА — сестра
МИРОН ЗАЛУЦЬКИЙ — сестрінок з дружиною ІРИНОЮ і дітьми: ЯРОСЛАВОМ, ІГОРЕМ, ЛІДІЄЮ

На Союзівці з успіхом...

(Закінчення зі стор. 3)

зівку загостив Митрополит Стефан Сулик, який теж взяв участь у відкритті змагань та промовляв до учасників, уділяючи їм благословення. Після піднесення прапорів під звуки національних гимнів до змагунів коротко промовляли ще інж. Роман Ракочий, ст., який закликав учасників однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять інж. Богдана (Дади) Рака, першого і довголітнього провідника і головного судію тенісових змагань, голова КЛК Ярослав Рубель, а змагання офіційно відкрив головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис. Крім нього, УНС репрезентували заступниця головного предсідника Марія Душник і головний касир Уляна Дячук. Теж були присутні колишній головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір, управитель Союзівки Володимир Квас, віцепрезидент УСЦАК Мирон Стебельський, провідник плавацьких змагань д-р Роман Слиж.

Турніром проводила комісія в складі: інж. Р. Ракочий, ст., головний суддя і провідник, інж. Ю. Савчак, З. Снилик, Я. Рубель і Юрій Петрикевич. Їм допомогли у переведенні змагань Орест Кизик та Ігор Сохан.

Пізно по полудні у понеділок, 7-го вересня, виснаженим грою, але задоволеним фіналістам вручили уфундовані УНСоюзом нагороди: М. Душник, інж. Р. Ракочий, Й. Лисогір, Я. Рубель, В. Квас, д-р Михайло Снігурович, Ю. Савчак і З. Снилик. М. Душник теж вручила нею уфундовану нагороду за прикладну спортову поставу Романові Кизикові.

Після спущення прапорів під звуки національних гимнів, інж. Ракочий формально закрив ці першенства.

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

У суботу, 5-го вересня 1981 року, о год. 11-ій вранці на басейні Союзівки відбулися плавацькі змагання за першості Української Спортової Централі Америки і Канади за чашу УНСоюзу у дружинному точкуванні та з нагоди УНСоюзу. У змаганнях взяло участь 48 плаваків і плавачок у чотирьох вікових групах юнаків і юначок у 15 індивідуальних конкуренціях і трьох гінцях. У загальному дружинковому точкуванні перше місце і чашу УНСоюзу здобула збірна Пласту — 192 точки; друге місце — „Чорноморська Січ" (80 точок), третє — КЛК (40 точок), четверте — Союзівка (4 точки).

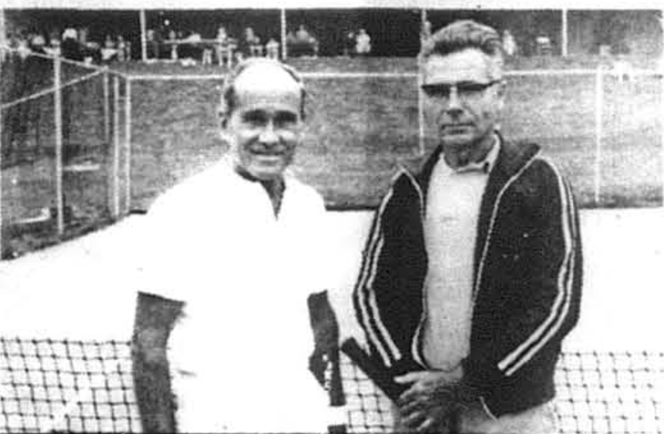
Змаганнями проводила комісія у складі: Роман Слиж — провідник; Юрій Граб — головний суддя; Олесь Ңапора — секретар. Реєстрація — Христя Кушнір, Ірена Слиж. Судді — Марко Криштальський, Богдан Яців, голова КЛК Ярослав Рубель, пресовий референт УСЦАК-у Омелян Твардовський та Ігор Сохан, представник Пласту.

Нагороди за перше, друге і третє місця та стяжки за четверте, п'яте й шосте місця вручив провідник змагань та плавацької ланки УСЦАК-у Р. Слиж. Чашу УНС переможній дружині Пласту вручив Владика Стефан Сулик. Індивідуальні нагороди вручили: головний предсідник УНСоюзу д-р І. Флис, заступниця головного предсідника М. Душник, головний касир У. Дячук, управитель Союзівки В. Квас, голова УСЦАК-Схід М. Стебельський, Йосип Лисогір, д-р Михайло Снігурович та члени проводу і комісії змагань.

Переможцями в окремих конкуренціях були: хлопці (8-10 років, 25 метрів довільним стилем): Роман Якубович (Пласт, Олбані); Андрій Журавель („Чорноморська Січ"); Юрко Граб (КЛК). Хлопці (8-10 років, 50 метрів довільним стилем) — Юрко Граб (КЛК). Хлопці (8-10 років, 25 метрів горілиць): Роман Якубович (Пласт, Олбані); Андрій Журавель („Ч. Січ"). Хлопці (8-10 років, 25 метрів грудним стилем): Роман Якубович (Пласт, Олбані); Юрко Граб (КЛК); Андрій Журавель („Ч. Січ"). Хлопці (11-12 років, 25 метрів довільним стилем): Григорій Кушнір (Пласт, Джерзі Сити); Іван Білон (КЛК); Орест Лебедович (Пласт, Кергонксон). Хлопці (11-12 років, 50 метрів довільним стилем): Григорій Кушнір (Пласт, Джерзі Сити); Дам'ян Гондзій („Ч. Січ"); Ярко Твардовський („Ч. Січ"). Хлопці (11-12 років, 25 метрів горілиць): Юрко Зінич (Пласт, Ню Гейвен); Іван Білон (КЛК); Орест Лебедович (Пласт, Кергонксон). Хлопці (11-12 років, 25 метрів грудним стилем, рекорд): Григорій Кушнір (Пласт, Джерзі Сити); Іван Білон (КЛК); Орест Лебедович (Пласт, Кергонксон). Хлопці (11-12 років, 4x25 гінці довільним, рекорд): Пласт: Орест Лебедович, Петро Клим, Григорій Кушнір, Роман Якубович. Хлопці (13-14 років, 50 метрів довільним стилем): Микола Могучий (Пласт, Пассейк); Марко Якубович (Пласт, Олбані); Євген Сторожинський (Пласт, Клівленд). Хлопці (13-14 років, 100 метрів довільним стилем): Микола Могучий (Пласт Пассейк). Хлопці (13-14 років, 50 метрів горілиць): Іван Шматолоха (Пласт, Ню Йорк); Євген Сторожинський (Пласт, Клівленд); Роман Ратич (Пласт, Ню Бранзвік). Хлопці (13-14 років, грудним стилем): Марко Якубович (Пласт, Олбані); Микола Могучий (Пласт, Пассейк), Іван Шматолоха (Пласт, Ню Йорк). Хлопці (13-14 років, 100 метрів змінним стилем): Марко Якубович (Пласт, Олбані); Євген Сторожинський (Пласт, Клівленд). Хлопці (13-14 років, 4x50 метрів, гінці довільним стилем): Пласт: Євген Сторожинський, Марко Якубович Микола Могучий, Іван Шматолоха. Юнаки (15 років і старші, 50 метрів довільним стилем, рекорд): Марко Слиж („Ч. Січ"); Ігор Пономаренко („Ч. Січ"); Марко Сторожинський (Пласт, Клівленд). Юнаки (15 років і старші, 100 метрів довільним стилем, рекорд): Марко Слиж („Ч. Січ"); Ігор Пономаренко („Ч. Січ"); Маїк Григорій („Ч. Січ"). Юнаки (15 років і старші, 50 метрів горілиць): Віктор Каздоба („Ч. Січ"); Григорій Маїк („Ч. Січ"). Юнаки (15 років і старші, 50 метрів грудним стилем): Маркіян Ковалюк („Ч. Січ"); Ігор Пономаренко („Ч. Січ"). Юнаки (15 років і старші, метелик): Маркіян Ковалюк („Ч. Січ"); Віктор Каздоба („Ч. Січ"). Юнаки (15 років і старші, 100 метрів, змінним стилем, рекорд): Марко Слиж („Ч. Січ"); Маркіян Ковалюк („Ч. Січ"); Віктор Каздоба („Ч. Січ"). Юнаки (15 років і старші, 4x50 метрів, гінці змінним стилем, рекорд): „Чорноморська Січ": Марко Слиж, Ігор Пономаренко, Віктор Каздоба, Маркіян Ковалюк. Дівчата (8-10 років, 25 метрів довільним стилем): Маруся Кушнір (Пласт, Джерзі Сити); Ліля Городиська (Пласт, Дітройт); Галя Ратич (Пласт, Ню Бранзвік). Дівчата (8-10 років, 50 метрів довільним стилем): Маруся Кушнір (Пласт, Джерзі Сити); Ліля Городиська (Пласт, Дітройт); Ліса Шматолоха (Пласт, Ню Йорк). Дівчата (8-10 років, 25 метрів горілиць): Ліса Шматолоха (Пласт, Ню Йорк). Дівчата (8-10 років, 25 метрів грудним стилем): Маруся Кушнір (Пласт, Джерзі Сити); Галя Ратич (Пласт, Ню Бранзвік); Ліса Шматолоха (Пласт, Ню Йорк). Дівчата (8-10 років, 4x25 метрів, гінці довільним стилем): Пласт — рекорд: Ліса Шматолоха, Галя Ратич, Ліля Городиська, Маруся Кушнір. Дівчата (11-12 років, 25 метрів довільним стилем): Катріна Гронь (Пласт, Гартфорд); Наталка Дармограй (Пласт, Пассейк); Соня Могуча (Пласт, Пассейк). Дівчата (11-12 років, 50 метрів довільним стилем): Катріна Гронь (Пласт, Гартфорд); Соня Могуча (Пласт Пассейк); Христя Ратич (Пласт, Ню Бранзвік). Дівчата (11-12 років, 25 метрів горілиць): Наталка Дармограй (Пласт, Пассейк); Мая Гаюк („Ч. Січ"). Дівчата (11-12 років, 25 метрів грудним стилем): Катріна Гронь (Пласт, Гартфорд); Христя Ратич (Пласт, Ню Бранзвік). Юначки (13-14 років, 50 метрів довільним стилем, рекорд): Рома Кушнір (Пласт, Ню Йорк); Тамара Могуча (Пласт, Пассейк); Каріна Романелі (Союзівка). Юначки (13-14 років, 50 метрів горілиць): Рома Кушнір (Пласт, Ню Йорк). Юначки (13-14 років, 50 метрів, грудним стилем, рекорд): Рома Кушнір (Пласт, Ню Йорк). Юначки (13-14 р., 4x50 гінці довільним стилем): Пласт — Тамара Могуча, Рома Кушнір Надя Ратич, Христя Ратич. Юначки (15 років і старші, 50 метрів довільним стилем): Анна Білон (КЛК); Галя Клим („Ч. Січ"). Юначки (15 років і старші, 100 метрів довільним стилем, рекорд): Аліна Каздоба („Ч Січ"). Юначки (15 років і старші, 50 метрів горілиць): Аліна Каздоба („Ч. Січ") Юначки (15 років і старші, 50 метрів грудним стилем): Катя Білон (КЛК). Юначки (15 років і старші, метелик): Наталія Білон (КЛК); Аня Білон (КЛК). Юначки (15 років і старші, 100 метрів змінним стилем, рекорд): Катя Білон (КЛК). Юначки (15 років і старші, 4x50 метрів, гінці змінним стилем, рекорд): КЛК — Катя Білон, Аня Білон, Наталя Білон; Рома Кушнір (Пласт).

Переможець в групі сеньйорів 45 років і вище д-р Зенон Матківський (справа) і фіналіст Олександер Олинець.

Фіналісти у групі сеньйорів 55 років і вище: переможець Борис Кучинський (справа) і д-р Петро Харук.

Ярослав Рубель вручає нагороду Тамарі Вишиваній-Кеннон, чемпіонці групи жінок 35 років і вище.

Чемпіонка старшої групи юначок Оленка Матківська (друга зліва) і фіналістка Таня Савчак одержали нагороди від Володимира Кваса і Зенона Снилика.

Чемпіонка молодшої групи юначок Ліда Савчак (друга справа) одержує нагороду від д-ра Михайла Снігуровича, а фіналістка Даня Герлинська від Юрія Савчака.

Степан Борисевич (справа) переміг у фіналі групи юнаків 18 років і нижче Корнила Чорнія.

Ерик Матківський, переможець (зліва) і Майк Гартлер, фіналіст, у групі юнаків 16 років і нижче.

Михайло Шиян, мол. (справа) здобув перше місце в групі юнаків 14 років і нижче перемогою у фіналі над Андрієм Сидораком.

Організатори і учасники 25-их плавацьких змагань.

Марія Душник вручає нею уфундовану нагороду за спортову поставу Романові Кизикові.